

RECENZJA

DZIAŁALNOŚCI ARTYSTYCZNEJ, DYDAKTYCZNEJ I ORGANIZACYJNEJ PANI KATARZYNY PODGÓRSKIEJ - GLONTI, POSIADAJĄCEJ KWALIFIKACJE II STOPNIA (DOKTOR HABILITOWANY), W POSTĘPOWANIU O NADANIE TYTUŁU PROFESORA SZTUK PLASTYCZNYCH NA WYDZIALE ARCHITEKTURY WNĘTRZ I SCENOGRAFII UNIWERSYTETU ARTYSTYCZNEGO W POZNANIU.

Katarzyna Podgórska-Glonti urodziła się 16.08.1969 roku w Radomiu. W 1989 roku ukończyła Liceum Sztuk Plastycznych w Nałęczowie. W 1991 roku rozpoczęła studia na kierunku malarstwo w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu, gdzie w 1996 roku uzyskała tytuł magistra. Pracując jako pedagog w 2002 roku, uzyskała kwalifikacje I stopnia (doktor), a w 2008 roku kwalifikacje II stopnia (doktor habilitowany) na Wydziale Komunikacji Multimedialnej Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu, w dziedzinie: sztuki plastyczne, w dyscyplinie artystycznej: sztuki użytkowe. Od 2012 roku do chwili obecnej jest zaangażowana na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Katarzyna Podgórska-Glonti podczas studiów w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych (późniejszej Akademii Sztuk Pięknych, a obecnie Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu) wiedziona chęcią poszukiwań, nie rezygnując z rysunku i malarstwa, zainteresowała się tworzeniem instalacji, obiektów i uczestnictwem odbiorców w powstawaniu działań artystycznych. Przestrzeń rzeczywista zaczęła odgrywać decydującą rolę w Jej poszukiwaniach artystycznych. Właśnie dlatego trafiła do pracowni prof. Jana Berdyszaka, prof. Izabelli Gustowskiej i prof. Andrzeja Banachowicza. W ramach współpracy Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu z Bratysławską Akademią Sztuk Pięknych (Vysoka Skola Vytvarnych Umeni) miała też możliwość studiowania u wybitnych artystów słowackich: prof. Jozefa Jankovica i prof. Rudolfa Sikory. Wybór tych wszystkich pedagogów świadczy o przenikliwej intuicji studentki. Wszyscy wyżej wymienieni pedagodzy – to znakomici, wybitni artyści. W czasie studiów odbyła także staż w Pracowni Fotograficznej w Paryżu, co nadmienić należy w kontekście późniejszych działań artystycznych, w których fotografia często odgrywa znaczącą rolę.

Po studiach, pracując jako pedagog, Katarzyna Podgórska-Glonti zaczęła precyzować swoje zainteresowania twórcze i doszła do wniosku, że najbardziej fascynują ją człowiek i jego codzienność. Na wystawie *Dom Listu. List Domu* w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu (1996 r.) – Artystka użyła autentycznych listów, tworząc z nich instalację artystyczną. Poza listami tworzącymi instalacje, zaczęła ją interesować sól jako budulec form. Interesowały ją właściwości fizyczne, metaforyczne i symboliczne soli. Poddawała różnorodne formy z soli, od dużych po małe, mogące zmieścić się w dłoni, różnym oddziaływaniom warunków atmosferycznych. Tworzyła w ten sposób efemeryczne instalacje, których nietrwałość akcentowała dodatkową wartość znaczeniową. Myślę, że była to próba wpisania się w opowieść o ciągłej zmienności i przemijaniu. Wystawy, w których sól odgrywała znaczącą rolę to: *Stany skupienia* w Galerii Wieża Ciśnień w Koninie, (1997 r.); *Dryfując* w Frame Gallery w Pittsburghu w Stanach Zjednoczonych, (1998 r.); *Rano, południe, wieczór* w Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze, (1999 r.); *26 Mórz* w Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, (2000 r.). W instalacjach powstałych na wymienionych powyżej wystawach użyte zostały także innego rodzaju przedmioty oraz fotografie. Innym materiałem artystyczno-badawczym, który pojawił się w twórczości Artystki były używane ubrania. Stanowią one dokument istnienia, niosą znaczenia związane z człowiekiem, jego codziennością, posiadają zakodowane znaczenia związane z intymnością, ale także z „byciem w świecie”. Artystka budując swoje instalacje, działa dwutorowo: tworzy koncepcje, ale także miejsca, w którym one powstają, dyktują ostateczny ich kształt. W działaniach Artystki istotną rolę odgrywają obiekty i fotografie są one formami artykulacji refleksji. Użycie ubrań pojawiło się na przykład na wystawie pt. *Deklinacja* w Galerii Kont w Lublinie w 1998 roku. Natomiast wystawa *Nie mogłam utonąć, morze unosiło mnie co dzień* w Międzynarodowym Centrum Inner Spaces w Poznaniu w 2000 roku – to interesująca ekspozycja, prezentująca w pomieszczeniu instalację, składającą się z konstrukcji zbudowanych z surowych, ciemnych desek, kojarzących się z fragmentami tratwy i upchanych za szybami okien, używanymi ubraniami. Bogactwo znaczeń i metaforyczne działanie pracy skłania odbiorcę do refleksji nad kondycją ludzką. Używane ubrania stały się znakiem rozpoznawczym twórczości Katarzyny Podgórskiej-Glonti. Chociaż używała także innych przedmiotów takich, jak np.: używane koce na wystawie *Poczekalnia* w Schloss Pluschow w Niemczech w 2000 roku. Trudno się odnieść w recenzji do wszystkich realizacji Artystki, określając ich specyfikę. Można jednak stwierdzić, że w większości z nich używane ubrania są nośnikami znaczeń. Odniosę się do kilku z nich. Wystawa *Geograf* w Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze w 2003 roku – to instalacja, powstała z używanych ubrań, wypełniających otwory okienne i rozsypanych bezładnie na podłodze pomieszczenia ekspozycyjnego. Z powodu dużej ich ilości tworzy się jednocześnie działanie ekspresyjne i skłaniające do refleksji. Projekt *Geograf* w Pałacu Dąbskich w Toruniu z 2008 roku – to kolejna instalacja, stworzona z używanych ubrań, wkraczająca w odmienny obszar problemowy. Pałac Dąbskich w Toruniu – to zabytkowy, barokowy XVII-wieczny obiekt o wykwintnej elewacji. Artystka wypełniła otwory okienne tego obiektu używanymi ubraniami w różnych kolorach. Oglądając od zewnątrz elewację odbiorca zetknął się z kontrastem między upchanymi za szybami w oknach ubraniami, a wykwintną urodą dekoracyjnej fasady historycznego budynku. Kontrast ten przywołuje znaczenia dotyczące ludzkiej egzystencji: od kosztownej elegancji po prozaiczną potoczną rzeczywistość. W innym obszarze problemowym mieści się działanie artystyczne, zrealizowane przez Autorkę na wystawie *Od-*

nalezione. Utrwalone w Galerii Wozownia w Toruniu z 2008 roku. W tym przypadku Artystka wykorzystwała elementy konstrukcyjne w postaci rozwidleń drewnianych belek podtrzymujących zabytkowy strop. Stworzyła z nich swoiste kosze z używanymi ubraniami. Wpisała się w architekturę pomieszczenia powodując, że przestrzeń galerii stała się częścią działania artystycznego. Podobne zagadnienie zostało poruszone na wystawie *Pewnego Dnia* w Galerii ON w Poznaniu w 2008 roku, gdzie drewniane belki konstrukcyjne w galerii, mieszczącej się na poddaszu, zostały owinięte używanymi ubraniami. Artystka wskazała jako najważniejsze swoje osiągnięcia dwie realizacje, wystawę pt. *Line I* w Muzeum Literatury w Tbilisi w Gruzji w 2015 roku oraz realizację pt. *Materialność pamięci II* w Galerii u Jezuitów w Poznaniu w 2016 roku. Wystawa pt. *Line I* obejmuje wszystkie aspekty twórczości Artystki: dźwięk, tekst, ubranie, obiekt, film, fotografię i światło. Wiersz Wisławy Szymborskiej pt. *Żona Lota*, a szczególnie fragment: *obejrzałam się podobno z ciekawości* był motywem przewodnim całej wystawy. Przetłumaczony na język gruziński był zrozumiały dla gruzińskiego odbiorcy. Realizacja pt. *Materialność pamięci II* – to instalacja z używanych, białych koszul podwieszonych w barokowej XVII-wiecznej zamkniętej loggi. Przemieszczanie się widzów wprawiało w ruch podwieszane koszule co powodowało, że publiczność zaczęła uczestniczyć w realizacji działania artystycznego. Praca ta traktuje o przemijaniu i zachowaniu przeszłości. Performance polegający na powolnym odcinaniu poszczególnych koszul i rejestrowaniu ich spadania finalnie stworzył na płaszczyźnie podłogi amorficzną formę.

Trudno w recenzji odnieść się do wszystkich działań. Wybrałem kilka, aby przedstawić ich sens i specyfikę.

Kandydatka uczestniczyła w wielu wystawach indywidualnych i zbiorowych. Przed nadaniem stopnia doktora habilitowanego w latach 1996-2007 – zorganizowała 10 wystaw indywidualnych swojej twórczości i uczestniczyła w 21 wystawach zbiorowych, w tym w 6 wystawach zagranicznych: w Stanach Zjednoczonych i w Niemczech. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, w latach 2008-2017 – zorganizowała 9 wystaw indywidualnych, w tym 2 wystawy zagraniczne (w Gruzji i na Litwie) oraz uczestniczyła w 30 wystawach zbiorowych, w tym w 7 wystawach zagranicznych w: Norwegii, Stanach Zjednoczonych, Francji, Japonii, Gruzji, na Litwie i we Włoszech.

Dorobek artystyczny dr hab. Katarzyny Podgórskiej-Glonti – został upubliczniony w licznych artykułach w czasopiśmie i katalogach wystaw. Prace Artystki znajdują się w Kolekcji Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, w zbiorach Muzeum Zielonogórskiego w Zielonej Górze oraz w zbiorach prywatnych.

Kandydatka zajmuje się również działaniami w przestrzeni, projektami typu *site-specific*, instalacją, performance, fotografią. Interesuje ją człowiek, tworzy swój świat z codzienności. Jej twórczość toczy dialog z inwencją wykorzystywania *ready-mades*, wprowadzoną w 1913 roku przez Marcela Duchampa, ale również z wybranymi doświadczeniami artystów Arte Povera i innych bardziej współczesnych nam twórców, używających „gotowych przedmiotów” jako tworzywa działań artystycznych. Mieszcząc się we wspomnianym nurcie twórczości Katarzyna Podgórska-Glonti, znajduje jednak swoje indywidualne w nim miejsce. Sposób artykułowania sensów poprzez użycie określonych środków jest bowiem specyficzny dla Jej indywidualności. Realizuje Ona działania artystyczne w sposób spokojny i wyważony, bez krzykliwego epatowania nadmierną ekspresją, kierując się w znacznej mierze intuicją. Dlatego Jej prace wykazują zauważalną głębię w poruszaniu ludzkich, codziennych spraw, zakodowanych w przedmiotach codziennego użytku, jakimi są, na przykład, używane ubrania.

Cenne jest w Jej twórczości to, że istnieje sfera, której nie sposób wyrazić w sposób werbalny. Moim zdaniem jest ona tak naprawdę istotą sztuki.

Kandydatka legitymuje się sporym dorobkiem dydaktycznym. Jej poglądy na rolę pedagoga wyższego szkolnictwa artystycznego są interesujące. Otwartość i skupienie się na indywidualnym procesie kształcenia, zwrócenie uwagi na stymulowanie do kreowania oryginalnej wypowiedzi artystycznej, przy jednoczesnym kształtowaniu wiedzy, świadomości i umiejętności studenta – to dobra droga do uzyskania satysfakcjonujących rezultatów dydaktycznych.

Kandydatka w latach 1996-2002 pracowała jako asystentka, a następnie: w latach 2002-2011 – jako adiunkt w Pracowni Działań Przestrzennych prof. Wojciecha Müllera. Z kolei w latach 2002-2006 – zatrudniona była w Pracowni Rzeźby i Kształtowania Otoczenia oraz od roku 2006 do 2013 – w Pracowni Edukacji Twórczej w latach 2006-2013, gdzie współpracowała z prof. Janem Berdyszakiem na Uniwersytecie Zielonogórskim. Natomiast w latach 2005-2007 pracowała jako asystentka, potem w latach 2007-2012 jako adiunkt oraz od 2012 jako profesor nadzwyczajny w Pracowni Scenografii prof. Wojciecha Müllera na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu.

Przed uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego Kandydatka, w latach 1997–2008 prowadziła liczne warsztaty, przygotowywała i aranżowała wystawy końcowo roczne oraz prowadziła plenery. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, w latach 2009-2015: recenzowała prace licencjackie i magisterskie, w latach 2009-2017 była promotorem 5 prac dyplomowych licencjackich i 7 magisterskich. Wśród tych dyplomów, 2 dyplomy magisterskie: Marii Joniec i Małgorzaty Rekus – były nominowane do konkursu im. Marii Dokowicz, jako najlepsze tego rodzaju prace na kierunku scenografia. Dyplomy: magisterski Zofii Jakubowskiej i licencjacki Sandry Stanisławczyk – były prezentowane w 2017 roku na Festiwalu Nowej Scenografii w Muzeum Śląskim w Katowicach.

Kandydatka brała udział w kształceniu młodej kadry. W 2012 r. recenzowała pracę doktorską mgr. Wilczek- Sterna z Politechniki Radomskiej, w 2016 r. mgr. Bartosza Zamarka z Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu, w 2017 roku mgr. Katarzyny Malejki z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W 2017 roku była promotorem obronionej pracy doktorskiej mgr. Anny Szklińskiej pt. *O kompletowaniu i kontemplowaniu form pustych* na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. W 2012 roku recenzowała rozprawę habilitacyjną dr. Anny Regimowicz-Korytowskiej pt. *Kształtowanie ubioru jako realizacja potrzeby własnej kreacji* na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu.

Dr hab. Katarzyna Podgórska-Gonti jest kuratorką wystaw oraz współredaktorką monografii (z prof. Józefem Jurkiem) pt. *Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii UAP 2014*. W ramach współpracy z interesariuszami zewnętrznymi nawiązała szereg kontaktów z instytucjami kultury. Współpraca ta dała możliwość promowania zdolnych studentów oraz nabywania przez nich nowych doświadczeń. Kandydatka organizowała także coroczne wystawy w ramach Festiwalu Nauki i Sztuki. Od 2013 roku – prowadzi Nową Galerię przy Teatrze Animacji w Centrum Kultury Zamek w Poznaniu. W tej Galerii jest kuratorką licznych wystaw, służących promocji młodych artystów i studentów. Jest także członkiem Rady Programowej Teatru Animacji w Poznaniu.

Praca organizacyjna Kandydatki w macierzystej Uczelni (Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu) przejawia się w pełnieniu przez nią różnych funkcji: od 2012 roku do chwili obecnej dr hab. Katarzyna Podgórska-Gonti jest prodziekanem Wydziału Architektury i Scenografii UAP oraz członkiem Kolegium Rektorsko-Dziekańskiego UAP. Poza tym jest Ona także: prze-

wodniczącą Wydziałowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia, przewodniczącą Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, przewodniczącą Wydziałowej Komisji Stypendialnej, a w latach 2012,2013,2017 była także przewodniczącą Uczelnianej Komisji Wyjazdów Zagranicznych Studentów. Z kolei w latach 2012-2015 – Kandydatka była członkiem Rady Programowej Kolekcji Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu.

Działalność organizacyjną dopełnia wiele działań przy organizowaniu wystaw, projektów, festiwali, plenerów, warsztatów, spotkań z artystami, inicjatyw współpracy z różnymi podmiotami zewnętrznymi, w kraju i za granicą.

KONKLUZJA

Bogaty i ciekawy dorobek twórczy oraz dydaktyczny dr hab. Katarzyny Podgórskiej-Glonti; niebanalne poszukiwania twórcze, ukierunkowane na człowieka i jego codzienną egzystencję, udokumentowane w opisie działalności artystycznej; długoletnia i owocna działalność dydaktyczna oraz organizacyjna w Uczelni; udział w kształceniu i generowaniu kadry naukowej, spełniające wymogi przewodu profesorskiego – stanowią moim zdaniem silną podstawę, na której opieram przekonanie, że poparcie wniosku Rady Wydziału Architektury Wnętrz i Scenografii Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu o nadanie Katarzynie Podgórskiej-Glonti tytułu profesora sztuk plastycznych – jest zasadne i wnoszę o jego pozytywne rozpatrzenie.

Andrzej Maciej Łubowski